PROVINCIAL LIBRARY WINNIPEG

ЛЄНІН ПРО БОРОТЬБУ З УХИЛАМИ.

Ленін є не тільки великий теоретик і вождь світової пролетарської революції, а й протягом усієї історії нашої більшовицької партії він залишається живим втіленням справжньої пролетарської непримиренности в боротьбі за чистоту клясової лінії партії. Ленін, глибокий теоретик більшовизму, є в той же час геніяльний практик-стратег, будівник нашої партії. Він невтомно будує, — в занадто тяжких обставинах, партію "покамінчику" й невпинно бореться протягом більше як 20 років з усіляким опортунізмом і ухилами в її лавах.

Уже 902 р. Ленін підняв категорично справу про єдність партійних лав, проп "монолітність" партії й її керівного ядра і з усією рішучістю підкреслював, що опортунізмові не місце в партії.

За часів старої "Искры" Ленін рішуче бореться з, так-би мовити, економізмом і гурткіщиною, картаючи й викриваючи опортуністичну суть робочедільства, його хвостистські принципи, одбиваючи разом з тим удари західньо-европейських бернштайніянців та російських легальних марксістів.

Скликання III. екстренного з'їзду, як спосіб уникнути партійного розвалу, що його створили меншовики, вимагає від Володимира Ілліча рішучої боротьби не тільки по лінії меншовизму, що поступово відокремлюється в нарізну партійну організацію, а й по лінії примиренської течії, що виникла вперше після II. з'їзду, в самім більшовизмі, — течії, що намагається затушувати й замазали основні принципові розходження між більшовиками та меншовиками.

Отак рішуче й гостро ставив Володимир Ілліч питання про боротьбу з безпринціповим угодовництвом, що намагалося завести партію в болото опортунізму й звести на нівець постанови II. з'їзду її.

Висуцувши як основні гасла 1905 року боротьбу за "диктатуру пролетаріяту й селянства" та готування збройного повстання, партія більшовиків, на чолі з Леніном, енергійно бореться проти опортуністичної тактики меншовизму й маскування його в вигляді троцькізму, що намагався ніби-то "зліва" (теорія перманентної революції) критикувати Леніна.

Найбільш поучного, щоб з'ясувати собі ленінську стратегію й тактику, дає період реакції, що почався після поражки 1905—7 року й тривав аж до початку нового піднесення перед імперіялістичною війною 1914 року.

У період реакції ми маємо вперше ясно виявлені два протилежні угруповання впередівсько-одзовистське, що намагається звернути партію зі шляху широкої клясової боротьби на шлях авантуризму й недооцінювання політичної активности мас і, з першого погляду протилежне їй, отвертоопортуністичне, що намагається ліквідувати саму партію й піти шляхом "столипінського пристосуванства". Гостро розходячись, з першого погляду, в основних питаннях поточної політики, обидві ці крайні течії не тільки в корені хибно оцінюють поточний момент, а й обидві, кінець-кінцем, грунтуються на дрібно-буржуазній зневірі в силах революції. Ось чому обидва ці крила, протягом цілого ряду років, єдиним фронтом боролись проти більшовизму й Леніна. (Пленум 1910 рку й серпневий бльок, що його створив Троцький).

Як-же ставився Ленін підчас пленуму 1910 року до боротьби з фракціями й ухилами, які провадять роботу в інтересах гурткової політики, гурткової дипльоматії? З неопублікованого документу, що стосується періоду січневого пленуму ЦК, себ-то початку 1910 року, який є в архіві Інституту Леніна, В. І. відзначає, що роботу об'єднання партії треба провадити "на базі революційної соціял-демократичної тактики й організаційної політики, скерованої до рішучої боротьби з ліквідаторством "зліва" й "справа", найбільше "справа", бо розбите вже "ліве" ліквідаторство являє меншу загрозу.

Отже, ми бачимо, що хоч як дуже відмінні обставини існування партії 1910 року від теперішніх обставин, але уже й тоді питання про рішучу боротьбу на два фронти Володимир Ілліч ставив із надзвичайною ясністю й категоричністю. Залишається глибоко правильним і те ставлення до боротьби з ухилами, що його формулює Ленін згаданого часу, надзвичайно тяжкого для існування партії в підпіллі.

Дуже характерна Ленінова думка, що головний ворог більшовизму є опортунізм, до якої він вертається не раз і після Жовтневої революції.

Бравши розвиток фракційної боротьби в її динаміці, аналізуючи тенденції клясової боротьби, як основу для зрозуміння боротьби фракції і зародження опортуністичних течій та груп, Ленін з усією рішучістю підкреслює потребу викривати фракційну політику й чужу пролетаріятові ідеольогію, що впливає на пролетаріят через ліквідаторство і "справа" і "зліва".

Велику увагу звертав Ленін на "примиренство та угодовство", хоч якими гаслами вони прикривались.

Борючись із серпневим бльоком, Ленін з усією силою виступає проти надхненника цього безпринціпного бльоку — Троцького, до кінця викриваючи суть його ніби-то "миротворницьких позицій".

"Ленін, що Троцький і подібні до нього "троцькісти та угодовці", каже Ленін шкідливіші, ніж усякі ліквідатори, бо переконані ліквідатори просто викладають свої погляди, і робітникам легко зрозуміти хибність їх, а п. п. Троцькі дурять робітників, затаюють зло й роблять цим те, що його не можна викрити та вилікуватися від нього".

Не менше суворо кваліфікує Ленін і примиренство серед самих більшовиків. Відомо бо, що примиренство, залишившись ще від епохи після II. з'їзду, не зникає ще остаточно протягом усього періоду країни дореволюційної історії, а підчас політичного лихоліття 1908—11 років примиренство намагається навіть грати чималу політичну ролю.

Знущаючись із плутаної позиції примиренства, яке намагається виступити в ролі нової фракції "доброчинних", Ленін констатує цілковитий крах політики примиренства, що є наслідок у корені фальшивого в своїх вихідних пунктах політичного напрямку.

Боротьбу проти ухилів від ясної клясової лінії Ленін провадить не тільки до Лютневої й Жовтневої революції 1917 року, а й далі. Не доводиться спинятись на позиції цілого ряду членів ЦК з Зінов'євим і Каменєвим на чолі, що їх викрив у жовтневі дні Ленін.

Відбувши в жовтневі дні жорстоку боротьбу проти правих хитань у середині ЦК, Ленін розпочав рішучу боротьбу підчас Берестейського миру з так званими "лівими комуністами". З якою властивою йому глибокою майстерністю він викрив тоді елементи дрібно-буржуазного фразерства в позиції Троцького та инших героїв "лівої фрази". Нарешті, ми знаємо, як гостро поставився Ленін до робітничої опозиції й яку правильну діягнозу дав він, в оцінці перспектив її дальшого розвитку, коріння якої походило з меншовизму й синдикалізму. Треба нагадати й позицію Леніна підчас профспільчанської дискусії 1921 року.

Отже, крок по крокові, обєднуючи нашу більшовицьку партію Ленін, минаючи ріжні особисті "організаційні" та инші чвари, завжди ставився до питання про боротьбу з ухилами в нашій партії глибоко принціпово, намагаючись на основі "зміни співвідношення між клясами" на грунті аналізи "еволюції корінних ідей, фракції або ухилів дати правильну оцінку всім ухилам, протипоставити їм лінію розвитку партії.

Жовтневий переворот приводить до диктатури пролетаріяту, ставить перед нашою комуністичною партією надто важливе в таких обставинах завдання — боротися за монолітність нашої партії, як неодмінну передумову поширення й поглиблення диктатури та дальшої переможної боротьби партії за комунізм.

На X. з'їзді партії на Ленінову пропозицію ухвалено резолюцію, в якій сказано таке: "Треба, щоб усі свідомі робітники ясно зрозуміли шкідливість і недозволенність будь-якої фракційности, що неминуче спричиниться до ділі до послаблення дружньої роботи й до підсилених повторних спроб ворогів урядової партії що примазалися до неї, поглибити роз'єднання й використати його для контр-революції" (З резолюції X. з'їзду).

Ленін дає чітке партійне спрямовання, не тільки рішуче засуджуючи наявність фракційних угруповань і борючись із ними, а й показуючи, що виростає з усіх таких спроб зірвати єдність і монолітність компартії в обставинах диктатури. Ось чому заповіт його, який він дав зовсім в инших обставинах, у момент зародження нашої партії й підчас боротьби старої "Искры" за утворення партії, — йти "міцно взявшись за руки", залишається одним із основних заповітів для комуністичної ленінської партії, що твердо йде шляхом - будівництва соціялізму.

М. Савельєв.

Цифри народнього господарства СРСР на 1929-30 рік після пляну пятирічки

ДОПОВІДЬ ТОВ. КЖИЖАНОВСЬКОГО НА СЕСІЇ ЦВК СРСР 30. ЛИСТОПАДА 1929 РОКУ.

На засіданні сесії ЦВК СРСР 30. листопада з доповіддю про контрольні числа народнього господарства СРСР на 1929—30 рік виступив тов. Кжижановський.

Теперішня сесія Центрального Виконавчого Комітету — говорить тов. Кжижановський — має виключне значіння. В основу роботи сесії покладено обговорити контрольні числа на 1929—30 рік, на другий рік п'ятирічки, який ми звикли називати хребетним роком.

Перші два роки пятирічки мають вирішальне значіння для здійснення всього пятирічного пляну. В цілому — ясною характеристикою другого року пятирічки є те, що по всьому соціялістичному сектору народнього господарства ми даємо завдання, що передбачалося спершу для 3-го року пятирічки. Звідсіль зрозуміло, як помилялися песимісти щодо наших проектувань пятирічного пляну. Праві були закордонні економісти, які говорили, що коли ми виконаємо на $^3/_4$ наш плян, то це стане загрозливим сигналом для всього капіталістичного господарства. Ми ж ідемо не на $^3/_4$ накреслень пляну, а перевищуючи ці накреслення.

Покажчики зросту нашого господарства в решті-решт узагальнюються одним покажчиком — зростом народніх прибутків. За попередніми накресленнями пятирічки нам треба було, щоб виправдати темп зросту народнього господарства, мати щорічний приріст народнього прибутку в межах 10—12%. Виявляється, що 1929—30 р. дає приріст народнього прибутку на 20%.

Ввесь фінансовий плян, що містить усю суму коштів, що їх асигнується, на капітальне вкладення в усуспільнене господарство і на ріжні заходи уряду, доходить 17.6 міліярдів, що більше ніж півтора рази перевищує суму торішніх вкладень. З цієї величезної суми 12 міліярдів приділяється на потреби господарського будівництва.

Вирішальним питанням у контрольних числах народнього господарства є питання про живу енергію. Цього року ми матимемо 12-мільйонову армію осіб найманої праці. Ця армія посідає значне місце серед таких же армій промислово-індустріяльних країн.

Цього року ми розраховуємо збільшити на 9% номінальну зарплату і знизити на 3% буджетовий набор.

Госпробота, що супроводжується політичною активністю робітничої кляси, вирішує долю наших плянів. Соцзмагання викликає на госпфронт нові творчі сили пролетаріяту.

1929—30 р. є незвичайний зрушеннями в галузі нашої електрофікації. У 1929—30 р. ми виступили з будівництвом електростанцій загальною потужністю на півтора мільйона кіловат, а наприкінці року наше будівництво вимірятиметься загальною потужністю в 3 млн. клт. Це набагато переважає наші пляни. Ми будуємо величезні велетні-комбінати, в яких бється електричне серце. Доля цього будівництва вирішає долю всіх наших плянів.

За один з найважливіших фактів в галузі будівництва промисловости, є той факт, що наша промисловість "стає на свої власні ноги". 1927—28 р. промисловість вклала в капітальне будівництво 39% власних коштів, минулого року — 45%, а цього року — понад 50%. Цього року і найближчими роками нам треба буде приділити особливу увагу наливному господарству, насамперед, кам'яно-вугільній промисловості.

Програма видобування палива цього року становить 52 млн. тон, тобто майже вдвоє більше, ніж видобування кам'яного вугілля 1913 р. Але кам'яно-вугільна промисловість вимагає того, щоб її ще більше поширити. Ми витрачаємо цього року на неї 260 млн. карб., замість 160 млн. торішніх.

Великі зрушення ми маємо і по нафтопромисловості. Програма цього року становить 16.2 млн. тон. Проте, потреби країни і завдання експорту свідчать про те, що темпи розвитку нафтової промисловости мають бути посилені.

За становий хребет нашої промисловости є питання про металізацію країни. Будівництво металюргійних велетнів — Магнітогорського, Кузнецького і в районі Дніпрельстану — передрішає все те, що ми зв'язуємо з електрофікацією і машинобудівництвом.

Програму з тракторобудуванням ми накреслюємо так, щоб найближчими 3-ма роками щорічний випуск тракторів дорівняв своєю потужністю 5 млн. механічн. коней. Коли ми матимемо змогу давати таку тракторну продукцію —, подальше революційне переутворення сільського господарства піде ще швидше. Одночасно, ми прикладаємо сили, щоб просунути вперед наше автобудівництво.

До хемічної промисловости ми вкладаємо цього року 344 млн. карб. замість 144 млн., вкладених торік. У розвитку хемічного угноєння у нас блискучі перспективи, як от хібінські апатити та соліканські калійні солі.

Темпи зростання сільського господарства, накреслені пляном, не встигають за життям. Гуртова продукція соц. сектору сільського господарства 1929—30 р. дорівняє вже тої цифри, що накреслювалося до здійснення тільки на 5-му році пятирічки, тобто 60 млн. центнерів. Соціялістичний сектор уже 1929—30 р. обіймає 20 млн. гектарів і близько 5 млн. селянських господарств, а не 3 млн., як це передбачалося. Ми матимемо 180 районів суцільної колективізації і понад тисячу великих колгоспів. Отож, контрольні цифри за тими днями, які ми маємо, уже випередила дійсність.

Тепер за найблище завдання для нас в галузі сільського господарства стає посилення усуспільненого сектору в скотарстві. За цей рік питома вага радгоспів щодо скотарства має збільшитися від 0.2 до 5%, а за пятиріччя усуспільнений сектор обійме мало не третину всього скотарського господарства. Ці цифри показують, що ми напередодні цілковитого перевороту в сільському господарстві нашої країни.

Другий рік пятирічки має стати за рік великого перелому в галузі нашої культурної революції. Нам треба буде набагато наблизити здійснення всієї нашої програми для ліквідації неписьменности в радянській країні, ми повинні поширити сітку хат-читалень, шкіл тощо.

Наприкінець тов. Кжижановський пропонує на увагу сесії конспект промови Ілліча, з якою він гадав виступити наприкінці грудня 1922 р. на всеросійському з'їзді рад. В цьому короткому конспекті Ілліч підбиває підсумки першої пятирічки існування радянської держави з 1917 по 1922 р. і накреслює перспективи розвитку народнього господарства на друге пятиріччя з 1922 по 1927 р.

Пропозицію Володимира Ілліча блискуче підтвердила дійсність. Шлях для того, щоб здійснити незнаний темп зростання вказав нам Ілліч: це спілка робітників і селян, що виросла в таку непереможну силу, яка зробить наш Жовтень світовим Жовтнем, — закінчує свою промову т. Кжижановський під оплески.

МАПА ІНДУСТРІЯЛІЗАЦІЇ РАДЯНСЬКОЇ УКРАЇНИ ПІСЛЯ ПЯТИРІЧНЬОГО ПЛЯНУ СОЦІЯЛІСТИЧНОГО БУДІВНИЦТВА. ПІСЛЯ ВИКОНАННЯ ЦЕГО ПЛЯНУ, З 1931 РОКОМ РАДЯНСЬКА УКРАЇНА БУДЕ МАТИ ВЛАСНУ ВИСОКОРОЗВИНЕНУ ІНДУСТРІЮ.

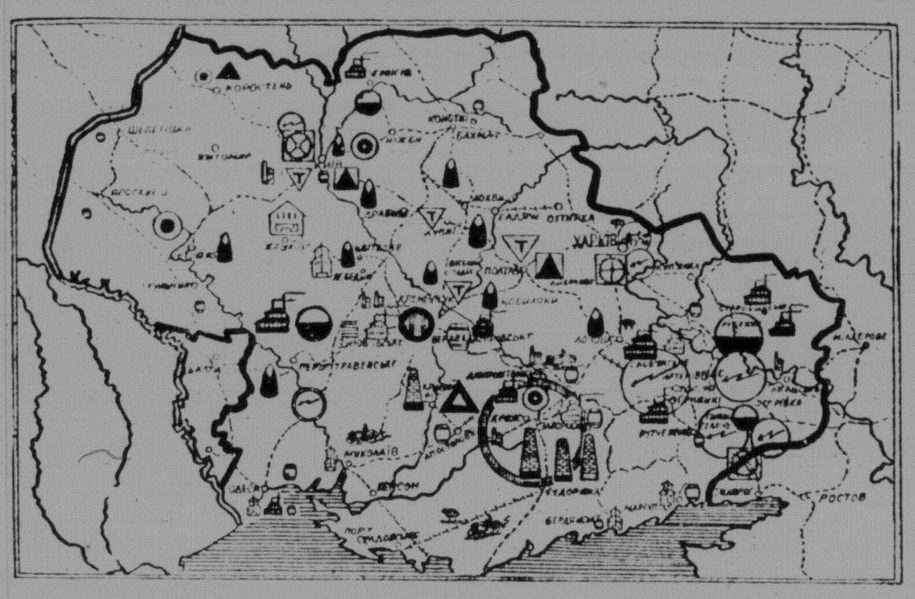

ПОЯСНЕННЯ ДО МАПИ УСРР.

- Єдині
- Торфові розробки
- Хемічні заводи групи „А"
- Хемічні заводи групи „Б"
- Фабричні підприємства текстильної й шкіряної пром-сти
- Підприємства інших галузів пром-сти групи „А"
- Заводи виробництва будівельних матеріялів
- Заводи шкіряно-взуттєвої й дубильно-екстрактної пр-сти
- Елеватори
- Райони електроенергії
- Райони гідроелектроенергії
- Заводи деревообробної пром-сти
- Заводи електротехнічної металевої промисловости
- Цукроварні
- Інші виробництва харчосмакової промисловости
- Заводи чорної металюргії
- Заводи кольорової мет-рії
- Радгоспи вівчарства
- Радгоспи зернові
- Борошн. млини
- Холод. споруди
- Залізниці — нині зал-ні, що будуються

СУД НАД УЧАСНИКАМИ РЕВОЛЮЦІЙНИХ ДЕМОНСТРАЦІЙ.

У Антананариві на Мадагаскарі почався інсценований французькою кольоніяльною владою процес, учасників якого обвинувачують в організації революційної змови. Більшість з 16 обвинувачених — тубильці. Факти, що спричинилися до порушення справи такі:

Один з обвинувачених, соціяліст Дюсак мав був прочитати лекцію про приняття певного числа тубильців у французьке підданство. Влада заборонила лекцію. Біля приміщення зібралося близько 3,000 тубильців, що хотіли вдертися в приміщення. Комуністи французи Плянк і Вікторі виступили з промовами перед тубильцями, що зібралися і організували демонстрацію. Процесія на чолі з комуністами пройшла всіма вулицями міста. Демонстранти зробили зупинку біля палацу губернатора. Підчас демонстрації лунали вигуки "хай живе воля, геть губернатора, Мадагаскар — мадамаскарцям" і т. ин. Спішно викликане військо намагалося розігнати демонстрантів. Сталася сутичка, було заарештовано кількох тубильців, але натовп їх негайно звільнив. Лише по прибутті підпомоги кольоніяльній владі пощастило розігнати демонстрацію. Підсудних обороняє комуніст адвокат Науссен, що його командирував МОПР.

КРІЗЬ ПОЛЯРНУ ІМЛУ ЗА 70° МОРОЗУ.

Радянський корабель "Ставрополь", що зимує другий рік в кригах поблизу рогу Північного, ще 18. грудня дістав від Арктичної Комісії наказ відрядити рятувальну партію на розшук американських авіяторів, (за сповіщенням із Америки літун Ейельсон сів на 70 миль від рогу Північного).

Начальник метеорольогічного відділу управи воєнно-повітряних сил РСЧА тов. Біляков, вважає, що розшуки являють собою завдання надзвичайно складне. Радянській експедиції доведеться літати до районів Якутії та Чукотського узбережжя Крижаного океану, гирла Лени аж до рогу Північного.

Взимку тут панують невеличкі вітри за дуже низької температури. Для роботи аеропланів такі морози — дуже серйозна перешкода. Ускладняється запуск моторів, а вітер утворений самим рухом аероплана буде для пілотів надто тяжкий. До цього треба додати те, що там дуже хмарно.

Пілот Чухновський на розмові сказав. "Американці сіли в районі рогу Північного, мабуть через метеорольогічні умови, або через неполагодженість мотору. Американцям треба негайно допомогти. Два радянських апарати, що стоять в бухті "Провідєніє" навряд чи впоралися б з цим завданням. Отож ми готуємо рятувальну експедицію на потужних апаратах. Їм доведеться працювати за тяжких умов полярної ночі. Сходити сонце в цьому районі починає тільки 13. січня, до того ж в перші дні воно виходить лише на кілька хвилин.

Керувати апаратом в полярній імлі надзвичайно важко. Доведеться перемагати великі простори, що лежать у центрі холоду, де температура дорівнює 70 ступнів нижче нуля. Рятувальна експедиція виїде до місця робіт мабуть просто з Сибіру.

ЗАГАДКОВА СМЕРТЬ ЗРАДНИКА.

У Львові помер 8. грудня м. р. Микола Величковський, редактор органу польської дефензиви в українській мові "Селянин". Після цілонічної забави вернувся Величковський ранком до хати і запівгодини помер. Кажуть, що він помер від отрути. Хто саме його отруїв — не знати. Похорон улаштувала львівська поліція.